

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 239/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 13/2011 z 24. marca 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. mája 2011 doručené podanie B. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť*“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 13/2011 z 24. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 65/2008 z 23. apríla 2009 uznaný vinným v bode 1 zo skutku kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona vo viacčinnom súbahu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a v bode 2 zo skutku kvalifikovaného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie vo vzťahu k jeho výroku o vine týkajúceho sa skutku uvedeného v bode 2) a tiež vo vzťahu k výroku o treste. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 To 60/2009 z 8. októbra 2009 zamietol odvolanie sťažovateľa. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 13/2011 z 24. marca 2011 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Bol som odsúdený na 25 rokov. Od začiatku môjho zadržania boli porušované moje základné práva na spravodlivý súdny proces. V CPZ ma držali päť dní až potom ma vzal súdca do väzby. Svedkyňa Ď. trikrát zmenila výpoveď až kým nepasovala vyšetrovateľovi. Sudcu okr. súdu som písomne žiadal o nahravanie, čo mi nebolo umožnené. V čase skutku som bol opity, takže si nepamätam skoro nič. V 1982 som si strelil do hlavy, odvtedy som ochrnutý na pravu stranu. Súdni znalci zistili, že som bol nepričetný. Súdca sa tým vôbec nezaoberal, vraj som nemal piť, ale existujú nejaké medzinárodné dohovory. Keď nechce akceptovať znalcov, na čo potom sú? Mám prefotený celý spis, keď treba tak Vám ho pošlem.“

Súčasťou sťažnosti bola aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z odôvodnenia priloženého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie „z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, pretože v konaní bolo porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia“.

Sťažovateľ v dovolaní tvrdil, že porušenie jeho práva na obhajobu malo spočívať v tom, že v jeho trestnej veci konajúce súdy odmietli vykonať ním navrhovaný dôkaz – písomný náčrt k rekonštrukcii skutku uvedeného v bode 2 rozsudku okresného súdu, nezabezpečili vo vzťahu k tomuto skutku riadne objasnenie veci, čím vznikli pochybnosti o skutkových zisteniach. Sťažovateľ tiež vytýkal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní, čím porušil základné zásady trestného konania uvedené v ustanoveniach § 2 ods. 10, 11 a 12 Trestného poriadku, v dôsledku čoho dospel aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol, že *„V prípade, že právo na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. ...*

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu rozumie, že skutok (v posudzovanom prípade pod bodom 2/) v napadnutom rozhodnutí bol kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podstatou právneho posúdenia skutku ako posúdenia hmotnoprávneho je aplikácia hmotného práva, t. j. trestného zákona na skutkový stav, ktorý zistil súd a nie ako sa jeho zistenia domáha dovolateľ. Dovolaciemu dôvodu podľa tohto ustanovenia zodpovedajú také námietky, v ktorých dovolateľ tvrdí, že skutkový stav, ktorý zistili súdy, nenapĺňa znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Dovolacím dôvodom nie sú skutkové námietky, ktorými sa dovolateľ snaží dosiahnuť iné hodnotenie dôkazov oproti tomu, ako ich hodnotili súdy a tak dosiahnuť zmenu skutkových zistení podľa vlastnej verzie skutkového stavu. V posudzovanej veci to znamená, že pre odvolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie podľa ktorého obvinený spáchal skutok pod bodom 2/ tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého

skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu potom zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení tohto skutku ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú do popisu skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných zákonných znakov uvedeného zločinu.

Z uvedeného vyplýva, že ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. neobstoí, pretože námietky obvineného smerujú výhradne voči hodnoteniu dôkazov, resp. úplnosti vykonaného dokazovania, teda proti skutkovým zisteniam súdu prvého a druhého stupňa, pričom vo vytýkaných vadách až následne vidí nesprávne právne posúdenie skutku. Na podklade tohto dôvodu však nemožno skúmať ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania ani správnosť hodnotenia dôkazov, pretože táto činnosť súdu spočíva v aplikácii procesných ustanovení a nie hmotnoprávných.

Obvinený B. Š. vo svojom dovolaní v podstate len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti jeho dovolanie obsahuje argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov a poukazuje predovšetkým na nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd ako už bolo vyššie uvedené, však nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.“.

V nadväznosti na citované ústavný súd poukázal na znenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti možné zhrnúť takto:

- a) v trestnom konaní neboli dodržané lehoty obmedzenia jeho osobnej slobody v súvislosti s rozhodovaním o väzbe v prípravnom konaní,
- b) vo veci konajúce súdy nesprávne vyhodnotili výpoveď svedkyne Ď.,
- c) okresný súd nevyhovel jeho žiadosti o nahrávanie hlavného pojednávania,
- d) vo veci konajúce súdy neprihliadli na závery znaleckých posudkov o jeho nepríčetnosti v čase spáchania skutku.

V súvislosti s posudzovaním uvedených námietok sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné upozorniť, že sťažnosť sťažovateľa smeruje proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, a nie proti predchádzajúcim rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu. Z dokumentácie, ktorú si ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zabezpečil, vyplýva, že námietky uvedené pod písmenami a) a c) neboli predmetom dovolania sťažovateľa, a preto sa najvyšší súd nimi ani nemohol zaoberať. Za týchto okolností ide o námietky, ktoré nie sú v žiadnej príčinnej súvislosti s namietaným uznesením najvyššieho súdu, čo zakladá dôvod

na odmietnutie sťažnosti vo vzťahu k týmto námietkam z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Na námietku, že vo veci konajúce súdy neprihliadli na závery znaleckých posudkov, síce sťažovateľ v dovolaní poukázal (*„Obžalovaný si na deň, počas ktorého sa stal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spomína iba útržkovito, resp. vôbec a poukazuje na to, že znalecké posudky sudcovia nebrali do úvahy, a pri výmere trestu mu uložili maximálny trest vo výmere 25 rokov nepodmienečne a tri roky ochranného psychiatrického a protialkoholického liečenia ústavnou formou“*; citované z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, pozn.), ale nie v rámci argumentácie, ktorou odôvodňoval existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Preto aj táto námietka sťažovateľa je z hľadiska rozhodovania najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa irelevantná a nemôže zakladať dôvod na to, aby na jej základe ústavný súd mohol dospieť k záveru, že najvyšší súd namietaným uznesením porušil právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k námietke nesprávneho hodnotenia výpovede svedkyne Ď. vo veci konajúcimi súdmi sa ústavný súd stotožňuje s už citovanou argumentáciou najvyššieho súdu obsiahnutou v odôvodnení namietaného uznesenia týkajúcou sa výkladu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku a v celom rozsahu na ňu poukazuje. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú akceptovateľnosť a udržateľnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj vo vzťahu k tejto námietke z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Napriek predbežným záverom formulovaným k jednotlivým námietkam sťažovateľa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal aj odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 To 60/2009 z 8. októbra 2009, v ktorom sa vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uplatneným v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu okrem iného uvádza:

„V súdnej veci okresný súd vychádzal najmä z výpovedí svedkýň D. Ď. z prípravného konania (č. l. 47-49, 103-106, 111-115), na hlavnom pojednávaní dňa 29. 1.

2009 (č. l. 705-706), J. T. v prípravnom konaní (č. l. 50-51, 94-96) a na hlavnom pojednávaní dňa 29. 1. 2009 (č. l. 708-709). Vo vzťahu k tomuto skutku okresný súd navyše na návrh obžalovaného vyžiadal stanovisko Slovenského hydrometeorologického ústavu v Bratislave ohľadom počasia dňa 4. 6. 2008 o 21.00 hod., najmä čo sa týka viditeľnosti, ako aj pripustil ako dôkaz vypočutie znalkyne MVDr. L. S. Navyše na hlavnom pojednávaní bol prehratý videozáznam z rekonštrukcie ku skutku 2/ obžaloby. Zamietol návrh obžalovaného, a to písomného náčrtu ohľadne rekonštrukcie s odôvodnením, že sa obžalovaný uvedenej rekonštrukcie nezúčastnil, pričom však tento dôkaz na zistenie skutkového stavu nemal žiadnu relevanciu.

Opätovným vyhodnotením všetkých vo veci vykonaných dôkazov majúcich vzťah k ustáleniu zavinenia obžalovaného v bode 2/ skutku obžaloby (bod 2/ napadnutého rozsudku), aj krajský súd dospel k jednoznačnému záveru, že obhajoba obžalovaného nie je dôvodná a za tejto dôkaznej situácie niet žiadneho vážneho dôvodu neveriť svedeckým výpovediam D. Ď. a J. T., ktoré predovšetkým obžalovaného zo žalovaného skutku počas doterajšieho konania usvedčovali. Krajský súd nezistil u týchto svedkýň žiaden dôvod vypovedať v neprospech obžalovaného a pričom treba zdôrazniť aj určitý nepriaznivý psychický stav menovaných, keď v podstate boli svedkami agresívneho až brutálneho správania sa obžalovaného voči poškodeným. Za tohto stavu prípadné marginálne nepresnosti a odlišnosti v ich výpovediach nemôžu byť dôvodom na celkové spochybnenie ich hodnovernosti pri opísaní konania obžalovaného ohľadne inkriminovaného skutku.

V súlade so zákonom okresný súd správne posúdil konanie obžalovaného v bode 2/ rozsudku ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. Preto ani v tomto smere nemožno okresnému súdu nič vytýkať.

Nepochybil prvostupňový súd ani pri rozhodovaní o druhoch a výmere trestu obžalovanému, keď mu uložil za súdené skutky úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov a trest prepadnutia veci.

Pri rozhodovaní o výmere nepodmienečného trestu odňatia slobody okresný súd dôsledne prihliadol nielen k zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 38 Tr. zák. Možno sa stotožniť s konštatovaním okresného súdu vo

vzťahu k existencii výrazných priťažujúcich okolností, rozvedených v napadnutom uznesení a poľahčujúcej okolnosti, ktorou je podľa konštatovania okresného súdu okolnosť, že obžalovaný žalované skutky spáchal v súvislosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby. Obžalovaný počas celého konania neprejavil žiadnu úprimnú ľútosť nad spáchaním skutkov, svoj čin voči poškodenému (teraz už nebohému) J. R. ospravedlňoval tým, že medzi nimi boli už v minulosti veľmi zlé vzťahy lebo ho (ako obžalovaného) urážal a viackrát aj provokoval. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok Okresného súdu v Humennom zo dňa 14. 10. 1998 sp. zn. 3 T 126/98 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. 6. 2000 sp. zn. 3 To 191/00 z ktorého krajský súd zistil, že obžalovaný B. Š. bol uznaný za vinného z dvoch skutkoch tohto rozsudku z trestného činu násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Tr. zák. (účinného do 31. 12. 2005) a iné a v bode 2/ tohto rozsudku z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák. (účinného do 31. 12. 2005) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák, pričom v oboch prípadoch poškodeným bol J. R., ktorému sa jednak vyhrážal zabitím, resp. v druhom prípade ktorého napadol otváracím nožom s čepelou dlhou 10 cm a spôsobil mu zranenie a v ďalšom pichnutí tohto poškodeného mu bolo zabránené inou osobou, ktorý mu vykopol nôž z ruky, a tak nedošlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví u J. R. Týchto konaní sa mal dopustiť podľa odôvodnenia tohto rozsudku obžalovaný pod vplyvom alkoholických nápojov, taktiež v kombinácii s liekmi.

Konanie vo vzťahu k poškodenému J. P. však počas celého konania nevysvetlil, a v podstate ani v prípade tohto poškodeného, ktorému spôsobil mimoriadne závažné poškodenie zdravia (a ktorý zraneniam nepodľahol len vďaka včasnej odbornej lekárskej pomoci) neprejavil žiadnu ľútosť. V danom prípade nemožno neprehliadnuť ani kriminálnu minulosť obžalovaného a stúpajúcu intenzitu jeho protiprávných konaní vyúsťujúcich do spáchania trestného činu vraždy, resp. pokusu vraždy.

V súdenom prípade sa prejavila u obžalovaného agresivita, brutalita a absolútna bezcitnosť k ľudskému životu.

Vzhľadom na osobnostnú charakteristiku obžalovaného a najmä na jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti účinná ochrana spoločnosti vyžaduje prísny postih. Podľa názoru krajského súdu napokon čo sa týka resocializačnej prognózy možnosti jeho prevýchovy sú limitované jeho osobnosťou, jeho vzťahom k spáchanej trestnej činnosti,

keďže tento má sklon zbavovať sa zodpovednosti za svoj čin. Za daného stavu veci preto účel trestu u obžalovaného aj podľa názoru krajského súdu bude splnený len dlhodobým trestom odňatia slobody, t. j. v konkrétnom prípade vo výmere 25 rokov. Na túto skutočnosť podľa názoru krajského súdu nemá podstatný vplyv ani zmenšenie jeho rozpoznávacích a ovládacích schopností približne o 50 %. Na tomto mieste treba uviesť, že obžalovaný trestné činy, za ktoré bol odsúdený v minulosti spáchal pod vplyvom alkoholu, pričom si je veľmi dobre vedomí, že pod vplyvom požitia liehových nápojov, prípadne i liekov sa stáva agresívnejším a svoje konanie pod ich vplyvom nevie spravidla korigovať.

Podľa záveru znalcov - psychiatrov na znížených ovládacích a rozpoznávacích schopnostiach obžalovaného sa podieľala aj porucha jeho osobnosti spôsobená organickým poškodením CNS a vplyv alkoholu a veľmi približne možno hodnotiť, že vplyv oboch faktorov bol približne rovnaký. Aj podľa znalcov – psychiatrov obžalovaný má predpísanú neurologickú liečbu antiepileptickú, ktorá má taktiež psychoaktívny účinok a nesmie sa kombinovať s alkoholickými nápojmi, pretože sa navzájom účinkov alkoholu a týchto liekov (a to bolo aj v tomto prípade) znásobuje. Obžalovaný však vedel, alebo mal vedieť, že vzhľadom k rizikám zdravotným, a to možnému zvýšeniu frekvencie epileptických záchvatov alebo možným komplikáciám - kombinácia alkoholu a antiepileptík sa má zdržať pitia alkoholických nápojov a dôsledne dodržiavať liečebný režim. Možno konštatovať, že ochranné protialkoholické liečenie nariadené v predchádzajúcej trestnej veci (trestná vec 3 T 126/98 Okresného súdu v Humennom) sa zrejme minulo účinku. Podľa vyjadrenia znalca MUDr. P. F. na verejnom zasadnutí krajského súdu nebyť vplyvu alkoholu, pravdepodobne by nedošlo k takému stupňu konania s dôsledkami ako v tomto prípade t. j. nedošlo by tak k závažnému agresívnemu konaniu.

Z týchto dôvodov preto krajský súd na odvolanie obžalovaného nepristúpil k zníženiu okresným súdom uloženého trestu odňatia slobody.“

Z citovaného vyplýva, že krajský súd sa v odvolacom konaní riadne zaoberal aj s námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (výpoveď svedkyne Ď., znalecké posudky), pričom závery, ktoré vo vzťahu k nim krajský prijal, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu neexistovali žiadne relevantné dôvody na to, aby najvyšší súd dovolaniu

sťažovateľa vyhovel, a preto namietaným uznesením najvyššieho súdu ani nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011